Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα προδικαστικών υποθέσεων)

της 11ης Φεβρουαρίου 2026*

«Προδικαστική παραπομπή – Φορολογία – Κοινό σύστημα ΦΠΑ – Φορολογητέες πράξεις – Έννοια της "παροχής υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας" – Άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', άρθρο 24, παράγραφος 1, και άρθρο 25, στοιχεία α' και γ', της οδηγίας 2006/112/ΕΚ – Βάση επιβολής του φόρου – Έννοια του "ανταλλάγματος" – Άρθρο 73 και άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', της οδηγίας 2006/112: – Δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων – Παρουσίαση φωνογραφημάτων και οπτικοακουστικών προγραμμάτων χωρίς άδεια – Αμοιβή καταβαλλόμενη στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης – Προσαύξηση»

Στην υπόθεση T-643/24,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Curtea de Apel Bucureşti (εφετείο Βουκουρεστίου, Ρουμανία) με απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2024, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Νοεμβρίου 2024, στο πλαίσιο της δίκης

Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți (Credidam)

κατά

Cristian General Serv SRL,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα προδικαστικών υποθέσεων),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους Σ. Παπασάββα, πρόεδρο, M. Sampol Pucurull, G. Steinfatt, D. Petrlík και Γ. Βαλασίδη (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Martín y Pérez de Nanclares

γραμματέας: V. Di Bucci

έχοντας υπόψη ότι στις 12 Δεκεμβρίου 2024 το Δικαστήριο διαβίβασε στο Γενικό Δικαστήριο την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 50β, τρίτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχοντας υπόψη ότι πρόκειται για τον τομέα προδικαστικής αρμοδιότητας στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 50β, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι δεν εγείρεται ανεξάρτητο ζήτημα ερμηνείας κατά την έννοια του δευτέρου εδαφίου του ίδιου άρθρου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– το Credidam, εκπροσωπούμενο από τον Ş. Gheorghiu, εκτελεστικό διευθυντή, επικουρούμενο από την A. Lascu, avocată,

– η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις E. Gane, M. Chicu και L. Ghiță,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον M. Herold και την E. Stamate,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Δεκεμβρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του άρθρου 24, παράγραφος 1, και του άρθρου 25, παράγραφος 1, στοιχείο α′, της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (ΕΕ 2006, L 347, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți (Credidam), του οποίου η δραστηριότητα συνίσταται στη συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων στη Ρουμανία, και της Cristian General Serv SRL, εταιρίας ρουμανικού δικαίου η οποία εκμεταλλεύεται ξενώνα, σχετικά με την υπαγωγή στον φόρο προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) ολόκληρου ή μέρους του ποσού που οφείλει η εταιρία αυτή στο Credidam λόγω του ότι διέθεσε στους πελάτες της, χωρίς άδεια, φωνογραφήματα και οπτικοακουστικά προγράμματα.

Νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 2006/112 ορίζει τα εξής:

«Στον ΦΠΑ υπόκεινται οι ακόλουθες πράξεις:

[...]

γ) οι παροχές υπηρεσιών, που πραγματοποιούνται εξ επαχθούς αιτίας στο έδαφος ενός κράτους μέλους από υποκείμενο στον φόρο που ενεργεί με την ιδιότητά του αυτή,

[...]».

4 Το άρθρο 24 της οδηγίας 2006/112 προβλέπει τα εξής:

«1. Ως “παροχή υπηρεσιών” νοείται κάθε πράξη η οποία δεν αποτελεί παράδοση αγαθών.

[...]»

5 Το άρθρο 25 της οδηγίας 2006/112 ορίζει τα εξής:

«Η παροχή υπηρεσιών μπορεί να συνίσταται, μεταξύ άλλων, σε μία από τις ακόλουθες πράξεις:

α) στην εκχώρηση άυλου αγαθού, το οποίο αντιπροσωπεύεται ή όχι από τίτλο,

β) στην υποχρέωση για [...] ανοχή μιας πράξης ή κατάστασης,

γ) στην εκτέλεση υπηρεσίας [...] σε εκτέλεση νόμου.»

6 Το άρθρο 73 της οδηγίας 2006/112 ορίζει τα εξής:

«Για τις παραδόσεις αγαθών και τις παροχές υπηρεσιών, εκτός αυτών που αναφέρονται στα άρθρα 74 έως 77, η βάση επιβολής του φόρου περιλαμβάνει οτιδήποτε αποτελεί την αντιπαροχή, την οποία έλαβε ή πρόκειται να λάβει για τις πράξεις αυτές ο προμηθευτής ή ο παρέχων τις υπηρεσίες από τον αποκτώντα, τον λήπτη ή τρίτο πρόσωπο, περιλαμβανομένων των επιδοτήσεων που συνδέονται άμεσα με την τιμή των πράξεων αυτών.»

7 Κατά το άρθρο 78 της οδηγίας 2006/112:

«Στη βάση επιβολής του φόρου περιλαμβάνονται τα ακόλουθα:

α) τα τέλη, δικαιώματα, εισφορές και φόροι, με εξαίρεση τον ΦΠΑ,

[...]».

Το εθνικό δίκαιο

Ο κώδικας φορολογίας

8 Τα άρθρα 268 και 271 του Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal (νόμου 227/2015 περί φορολογικού κώδικα), της 8ης Σεπτεμβρίου 2015 (*Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 688, της 10ης Σεπτεμβρίου 2015), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης της κύριας δίκης (στο εξής: φορολογικός κώδικας), αποσκοπούν στη μεταφορά στο ρουμανικό δίκαιο των άρθρων 2, 24 και 25 της οδηγίας 2006/112.

9 Κατά το άρθρο 286 του φορολογικού κώδικα:

«[...]

4. Δεν περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής του φόρου τα ακόλουθα:

[...]

b) τα ποσά που συνιστούν αποζημίωση, τα οποία επιδικάστηκαν, κατά περίπτωση, με τελεσίδικη ή αμετάκλητη απόφαση, οι ποινικές ρήτρες και κάθε άλλο ποσό το οποίο αξιώνεται λόγω πλήρους ή μερικής μη εκπλήρωσης των συμβατικών υποχρεώσεων, εάν εισπράττεται επιπλέον των τιμών και/ή άλλων επιβαρύνσεων που αποτέλεσαν αντικείμενο διαπραγμάτευσης· [...]»

Ο νόμος για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα·

10 Το άρθρο 112 του Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe (νόμου 8/1996 για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα), της 14ης Μαρτίου 1996 (*Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 60, της 26ης Μαρτίου 1996), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης της κύριας δίκης (στο εξής: νόμος για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα), ορίζει τα εξής:

«1. Οι καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και οι παραγωγοί φωνογραφημάτων δικαιούνται ενιαία και εύλογη αμοιβή για την άμεση ή έμμεση χρήση φωνογραφημάτων που εκδίδονται για εμπορικούς σκοπούς ή για την αναπαραγωγή των φωνογραφημάτων αυτών με ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή με οποιοδήποτε μέσο παρουσίασης στο κοινό.

2. Το ύψος της αμοιβής αυτής καθορίζεται βάσει μεθοδολογιών, σύμφωνα με τη διαδικασία των άρθρων 163 έως 165.

3. Η είσπραξη της ενιαίας αμοιβής πραγματοποιείται υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 168.

[...]

5. Για τους σκοπούς του παρόντος νόμου, ένα φωνογράφημα θεωρείται ότι έχει εκδοθεί για εμπορικούς σκοπούς όταν τίθεται στη διάθεση του κοινού με πώληση ή με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα που επιτρέπουν σε οποιονδήποτε να έχει πρόσβαση στο φωνογράφημα αυτό όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.»

11 Το άρθρο 145 του νόμου για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα προβλέπει τα εξής:

«1. Η συλλογική διαχείριση είναι υποχρεωτική για την άσκηση των ακόλουθων δικαιωμάτων:

[...]

d) του δικαιώματος ενιαίας εύλογης αμοιβής που αναγνωρίζεται στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για την παρουσίαση στο κοινό και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων που εκδίδονται για εμπορικούς σκοπούς ή αναπαραγωγών των φωνογραφημάτων αυτών·

[...]

2. Για τις κατηγορίες δικαιωμάτων της παραγράφου 1, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν και τους δικαιούχους δικαιωμάτων από τους οποίους δεν έχουν λάβει εντολή.»

12 Το άρθρο 146 του νόμου για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Τα ακόλουθα δικαιώματα μπορούν να υπόκεινται σε συλλογική διαχείριση:

[...]

b) το δικαίωμα παρουσίασης έργων στο κοινό, εξαιρουμένων των μουσικών έργων, και παροχής καλλιτεχνικών υπηρεσιών στον οπτικοακουστικό τομέα·

[...]

2. Για τις κατηγορίες δικαιωμάτων της παραγράφου 1, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης εκπροσωπούν μόνο τους δικαιούχους που τους έχουν δώσει σχετική εντολή και αναπτύσσουν μεθοδολογίες [...] ή διαπραγματεύονται απευθείας συμφωνίες αδειοδότησης με τους χρήστες.

[...]»

Μεθοδολογία

13 Η Decizia nr. 120/2016 privind publicarea în *Monitorul Oficial al României*, Partea I, a Deciziei civile nr. 784A din 26 octombrie 2016 a Curții de Apel București – Secția a IV-a civilă, pronunțată în Dosarul nr. 2.013/2/2016 (απόφαση αριθ. 120/2016 σχετικά με τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της Ρουμανίας, μέρος I, της αστικής απόφασης αριθ. 784A, της 26ης Οκτωβρίου 2016, του Εφετείου Βουκουρεστίου – Τέταρτο Αστικό Τμήμα, που εκδόθηκε στην υπόθεση αριθ. 2.013/2/2016) (*Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 952, της 25ης Νοεμβρίου 2016) θέτει σε ισχύ τη μεθοδολογία που υιοθέτησε το Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ρουμανική υπηρεσία πνευματικής ιδιοκτησίας), η οποία μνημονεύεται, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 112, παράγραφος 2, του νόμου για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα (στο εξής: «μεθοδολογία»).

14 Το σημείο 3.12 της μεθοδολογίας προβλέπει ότι, όταν η χρήση προστατευόμενων έργων πραγματοποιείται χωρίς να έχει προηγουμένως χορηγηθεί σχετική άδεια, το ποσό της αμοιβής που οφείλεται από τον χρήστη στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων ισούται με το τριπλάσιο της αμοιβής που θα όφειλε ο χρήστης αυτός αν ήταν κάτοχος αδείας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

15 Το εκκαλούν της κύριας δίκης, Credidam, ως οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων στη Ρουμανία, εισπράττει και κατανέμει τις οφειλόμενες αμοιβές που αντιστοιχούν στα δικαιώματα αυτά. Διασφαλίζει το δικαίωμα των καλλιτεχνών ερμηνευτών, των εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων σε «εύλογη αμοιβή», κατά την έννοια του άρθρου 145, παράγραφος 1, στοιχείο d, του νόμου για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα, για την παρουσίαση στο κοινό και τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση φωνογραφημάτων που εκδίδονται για εμπορικούς σκοπούς ή για την αναπαραγωγή των φωνογραφημάτων αυτών. Διαχειρίζεται επίσης την αμοιβή

των δικαιούχων που του έχουν δώσει σχετική εντολή για την παροχή καλλιτεχνικών υπηρεσιών στον οπτικοακουστικό τομέα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 146, παράγραφος 1, στοιχείο b, του νόμου αυτού.

16 Το Credidam εκτίμησε ότι η Cristian General Serv του όφειλε, για το χρονικό διάστημα από την 1η Οκτωβρίου 2019 έως την 31η Οκτωβρίου 2022 (στο εξής: επίδικο χρονικό διάστημα), το ποσό των 4 166,19 ρουμανικών λέι (RON) (περίπου 845 ευρώ), συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ, λόγω του ότι παρουσίασε στο κοινό, στον ξενώνα που εκμεταλλευόταν, φωνογραφήματα ή αναπαραγωγές τους και παρείχε καλλιτεχνικές υπηρεσίες στον οπτικοακουστικό τομέα (στο εξής: επίμαχα προστατευόμενα έργα), χωρίς να της έχει προηγουμένως χορηγηθεί σχετική άδεια.

17 Για τον προσδιορισμό του ποσού για το οποίο γίνεται λόγος στη σκέψη 16 ανωτέρω, το Credidam τριπλασίασε, κατ' εφαρμογήν της μεθοδολογίας, την αμοιβή την οποία θα όφειλε η Cristian General Serv αν διέθετε άδεια. Το Credidam εκτίμησε ότι έπρεπε να επιβληθεί ΦΠΑ σε ολόκληρη την αμοιβή αυτήν.

18 Στις 25 Νοεμβρίου 2022 το Credidam άσκησε ενώπιον του Tribunalul București (πρωτοδικείου Βουκουρεστίου, Ρουμανία) αγωγή λόγω αστικής ευθύνης εξ αδικοπραξίας, με αίτημα να υποχρεωθεί η Cristian General Serv, αφενός, να καταβάλει το ποσό που μνημονεύεται στη σκέψη 16 ανωτέρω και, αφετέρου, να συνάψει σύμβαση με το Credidam με αντικείμενο τη χορήγηση αδειών για την παρουσίαση στο κοινό έργων της φύσεως που μνημονεύθηκε στη σκέψη 15 ανωτέρω.

19 Η αγωγή του Credidam απορρίφθηκε με απόφαση της 19ης Απριλίου 2023, με την οποία το Tribunalul București (πρωτοδικείο Βουκουρεστίου) επισήμανε, όσον αφορά το αίτημα πληρωμής, ότι η Cristian General Serv δεν είχε ασκήσει εμπορική δραστηριότητα κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα και ότι, ως εκ τούτου, μολονότι αυτή διέθετε χώρο προς τούτο, δεν είχε παρουσιάσει τα επίμαχα προστατευόμενα έργα. Όσον αφορά το αίτημα να διαταχθεί η σύναψη σύμβασης μη αποκλειστικής άδειας, το δικαστήριο αυτό έκρινε ότι ο νόμος για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα δεν εισήγε παρέκκλιση από την αρχή της συμβατικής ελευθερίας και ότι, εν πάση περιπτώσει, η εγκατάλειψη, τον Φεβρουάριο του 2023, του χώρου τον οποίο εκμεταλλευόταν η εταιρία αυτή εμπόδιζε τη σύναψη σύμβασης μη αποκλειστικής άδειας όπως αυτή την οποία ζήτησε το Credidam.

20 Το Credidam άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως της 19ης Απριλίου 2023 ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Curtea de Apel București (εφετείου Βουκουρεστίου, Ρουμανία). Το Credidam εμμένει στο σύνολο των αιτημάτων του και εκτιμά συναφώς, κατ' ουσίαν, ότι απέδειξε ότι η Cristian General Serv παρουσίασε στο κοινό τα επίμαχα προστατευόμενα έργα.

21 Το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της εξέτασης των αιτημάτων του Credidam, διερωτάται αν το ποσό που αξιώνει το Credidam θα έπρεπε να επιβαρυνθεί με ΦΠΑ εν όλω ή εν μέρει. Διευκρινίζει ότι οι περιστάσεις της υπόθεσης της κύριας δίκης διαφέρουν από τις περιστάσεις των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 18ης Ιανουαρίου 2017, SAWP (C-37/16, EU:C:2017:22), της 21ης Ιανουαρίου 2021, UCMR – ADA (C-501/19, EU:C:2021:50), και της 4ης Ιουλίου 2024, Credidam (C-179/23, EU:C:2024:571).

22 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Curtea de Apel București (εφετείο Βουκουρεστίου, Ρουμανία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχουν το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, το άρθρο 24, παράγραφος 1, και το άρθρο 25, στοιχείο α′, της οδηγίας [2006/112] την έννοια ότι οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων παρέχουν υπηρεσίες εξ επαχθούς αιτίας όταν ο χρήστης προβαίνει σε παρουσίαση προστατευόμενων έργων στο κοινό χωρίς σχετική άδεια;

2) Εξαρτάται η απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα από το γεγονός ότι, δυνάμει του εθνικού δικαίου, ο δικαιούχος συγγενικού δικαιώματος δεν έχει τη δυνατότητα να εναντιωθεί στις χρήσεις, αλλά δικαιούται μόνον ενιαία εύλογη αμοιβή, ή από τη μέθοδο υπολογισμού που χρησιμοποιείται για τον καθορισμό των οφειλόμενων ποσών;»

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

23 Όπως επισήμανε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή με τις παρατηρήσεις της, το αιτούν δικαστήριο δεν διευκρινίζει, στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, αν θεωρεί αποδεδειγμένο ότι υπήρξε παρουσίαση των επίμαχων προστατευόμενων έργων στο κοινό.

24 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι τα σχετικά με την ερμηνεία του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης ερωτήματα που υποβάλλει το εθνικό δικαστήριο, εντός του πραγματικού και κανονιστικού πλαισίου το οποίο αυτό προσδιορίζει με δική του ευθύνη και του οποίου την ακρίβεια δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να ελέγξει, θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή. Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να απορρίψει αίτηση εθνικού δικαστηρίου μόνον όταν προκύπτει προδήλως ότι η ζητούμενη ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή με το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή, ακόμη, όταν το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά και νομικά στοιχεία τα οποία είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβάλλονται (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2024, Global Ink Trade, C-537/22, EU:C:2024:6, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

25 Εν προκειμένω, από το σημείο 2 της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, το περιεχόμενο του οποίου παρατέθηκε στη σκέψη 19 ανωτέρω, προκύπτει βεβαίως ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το Tribunalul București (πρωτοδικείο Βουκουρεστίου), έκρινε ότι η Cristian General Serv δεν είχε ασκήσει εμπορική δραστηριότητα κατά την επίμαχη περίοδο, όπερ εγείρει το ζήτημα αυτής καθεαυτήν της ύπαρξης παροχής των υπηρεσιών για τις οποίες το αιτούν δικαστήριο ζητεί διευκρινίσεις από το Γενικό Δικαστήριο.

26 Εντούτοις, επισημαίνεται ότι το αιτούν δικαστήριο δεν εκφράζει, παρά ταύτα, αμφιβολίες ως προς την ύπαρξη της εν λόγω παροχής υπηρεσιών στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως.

27 Ως εκ τούτου, αφενός μεν εφιστάται η προσοχή του αιτούντος δικαστηρίου στο γεγονός ότι το ίδιο είναι το μόνο αρμόδιο να αποφανθεί επί της ακρίβειας και του νομικού χαρακτηρισμού των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, αφετέρου δε γίνεται συγχρόνως δεκτό ότι, δεδομένου ότι το δικαστήριο αυτό επισημαίνει ότι δεν διαθέτει επαρκή στοιχεία, υπό το πρίσμα της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 21 ανωτέρω, για την επίλυση της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί, και λαμβανομένου υπόψη του ότι τα προδικαστικά

ερωτήματα τεκμαίρονται λυσιτελή, δεν προκύπτει προδήλως ότι η ερμηνεία της οδηγίας 2006/112 την οποία ζητεί το αιτούν δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης ούτε ότι το πρόβλημα που εγείρει το δικαστήριο αυτό είναι υποθετικής φύσεως (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2024, NARE-BG, C-429/23, EU:C:2024:742, σκέψη 42).

28 Ως εκ τούτου, τα προδικαστικά ερωτήματα είναι παραδεκτά.

Επί της ουσίας

29 Από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει, πρώτον, ότι η αμοιβή των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων στο ρουμανικό δίκαιο προκύπτει από τον νόμο και από τη μεθοδολογία που τον εξειδικεύει και, δεύτερον, ότι το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, σε περίπτωση που πρόκειται για παροχή υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπόθεσης της κύριας δίκης, πρέπει να επιβαρυνθεί με ΦΠΑ μόνον η αμοιβή την οποία θα όφειλε ο χρήστης που διαθέτει άδεια ή το τριπλάσιο της αμοιβής αυτής, το οποίο οφείλεται λόγω της άνευ αδείας παρουσίασης των προστατευόμενων έργων.

30 Κατά συνέπεια, προκειμένου να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, πρέπει επίσης να ερμηνευθούν το άρθρο 25, στοιχείο γ', της οδηγίας 2006/112, το οποίο αφορά την εκτέλεση υπηρεσίας σε εκτέλεση νόμου, καθώς και το άρθρο 73 και το άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', της οδηγίας, τα οποία αφορούν τη βάση επιβολής του ΦΠΑ.

31 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, με τα δύο προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', το άρθρο 24, παράγραφος 1, το άρθρο 25, στοιχεία α' και γ', το άρθρο 73 και το άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α', της οδηγίας 2006/112 έχουν την έννοια ότι:

– οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων παρέχουν υπηρεσίες εξ επαχθούς αιτίας όταν τα προστατευόμενα έργα τους παρουσιάζονται στο κοινό από χρήστη ο οποίος δεν διαθέτει σχετική άδεια, παρά το γεγονός ότι, αφενός, δεν μπορούν να αντιταχθούν στην παρουσίαση αυτή και, αφετέρου, η αμοιβή τους απορρέει από την εθνική νομοθεσία και τις κανονιστικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η νομοθεσία αυτή·

– ο ΦΠΑ επιβάλλεται στο σύνολο της αμοιβής που οφείλεται στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων για την εν λόγω παροχή υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένου του μέρους της αμοιβής το οποίο υπερβαίνει την αμοιβή την οποία θα όφειλε ο χρήστης αν ήταν κάτοχος αδείας.

32 Κατά πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα αν μια παροχή όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης εμπίπτει στον ορισμό της παροχής υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας, υπενθυμίζεται ότι μια παροχή υπηρεσιών πραγματοποιείται εξ επαχθούς αιτίας, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 2006/112, μόνον αν μεταξύ του παρέχοντος την υπηρεσία και του λήπτη αυτής υφίσταται έννομη σχέση στο πλαίσιο της οποίας ανταλλάσσονται αμοιβαίως παροχές, η δε αμοιβή που λαμβάνει ο παρέχων την υπηρεσία συνιστά την πραγματική αντιπαροχή για εξατομικευμένη υπηρεσία που παρέχεται στον λήπτη. Τούτο συμβαίνει όταν υφίσταται άμεση σχέση μεταξύ της παρεχόμενης υπηρεσίας και της λαμβανόμενης αντιπαροχής (βλ. απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2022, Suzlon Wind Energy Portugal, C-605/20, EU:C:2022:116, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Συναφώς, υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 38 και 48 των προτάσεών του, η έννοια της «έννομης σχέσης στο πλαίσιο της οποίας ανταλλάσσονται αμοιβαίως παροχές» πρέπει να ερμηνεύεται ευρέως. Ειδικότερα, από τη νομολογία προκύπτει ότι μόνη η χρήση ρυθμιζόμενης υπηρεσίας, όπως η δυνατότητα στάθμευσης οχήματος σε χώρο στάθμευσης αυτοκινήτων επί πληρωμή (απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37) ή η κατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας στον τόπο κατοικίας (απόφαση της 27ης Απριλίου 2023, Fluvius Antwerpen, C-677/21, EU:C:2023:348), μπορεί να δημιουργήσει έννομη σχέση μεταξύ του κατόχου των δικαιωμάτων που καθιστούν δυνατή τη διάθεση της υπηρεσίας αυτής και του προσώπου που τη χρησιμοποιεί (πρβλ. αποφάσεις της 20ής Ιανουαρίου 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, σκέψεις 28 και 29, και της 27ης Απριλίου 2023, Fluvius Antwerpen, C-677/21, EU:C:2023:348, σκέψεις 30 έως 32).

34 Στη συνέχεια, όσον αφορά την έννοια της «αμοιβής» επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 33 ανωτέρω, η πλήρης έλλειψη καταβολής των οφειλομένων ποσών δεν εμποδίζει τη διαπίστωση της αμοιβαιότητας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που απορρέουν από την επίμαχη οικονομική πράξη (πρβλ. αποφάσεις της 20ής Ιανουαρίου 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, σκέψεις 39 έως 43, και της 27ης Απριλίου 2023, Fluvius Antwerpen, C-677/21, EU:C:2023:348, σκέψεις 30 και 32).

35 Τέλος, όσον αφορά την έννοια της «άμεσης σχέσης», όπως επισήμανε το ίδιο το αιτούν δικαστήριο, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το γεγονός ότι η αμοιβή εισπράττεται από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων δεν αποκλείει την ύπαρξη άμεσης σχέσης κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 32 ανωτέρω, δεδομένου ότι ο οργανισμός αυτός ενεργεί για λογαριασμό των δικαιούχων τέτοιων δικαιωμάτων, και ότι ούτε το γεγονός ότι η συλλογική διαχείριση της αμοιβής απορρέει από εκ του νόμου υποχρέωση αποκλείει την ύπαρξη τέτοιας σχέσης (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, UCMR – ADA, C-501/19, EU:C:2021:50, σκέψη 37). Το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει επίσης ότι ακριβώς το νομοθετικό πλαίσιο δημιουργεί άμεση σχέση μεταξύ της παροχής υπηρεσιών και της υποχρέωσης καταβολής της αντιπαροχής, υπενθυμίζοντας ότι από το άρθρο 25, στοιχείο γ', της οδηγίας 2006/112 προκύπτει ρητώς ότι η παροχή υπηρεσιών μπορεί να συνίσταται, μεταξύ άλλων, στην εκτέλεση υπηρεσίας σε εκτέλεση νόμου (πρβλ. απόφαση της 4ης Ιουλίου 2024, Credidam, C-179/23, EU:C:2024:571, σκέψη 40).

36 Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 31 των προτάσεών του, λόγω του γεγονότος ότι, εν προκειμένω, η παρουσίαση προστατευόμενων έργων πραγματοποιήθηκε χωρίς να έχει προηγουμένως χορηγηθεί άδεια από το Credidam για την παρουσίαση αυτή, το αιτούν δικαστήριο διερωτήθηκε ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης της κύριας δίκης των εκτιμήσεων που απορρέουν από την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2021, UCMR– ADA (C-501/19, EU:C:2021:50).

37 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η αρχή της φορολογικής ουδετερότητας αντιτίθεται, όσον αφορά την είσπραξη του ΦΠΑ, στη γενικευμένη διαφοροποίηση μεταξύ των παράνομων και των νόμιμων συναλλαγών, δεδομένου ότι το σύστημα του ΦΠΑ αποσκοπεί στην επιβάρυνση του τελικού καταναλωτή αγαθών ή υπηρεσιών, εφόσον αυτά έχουν παραδοθεί ή παρασχεθεί στο πλαίσιο φορολογητέων πράξεων κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 2006/112 (βλ. απόφαση της 27ης Απριλίου 2023, Fluvius Antwerpen, C-677/21, EU:C:2023:348, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

38 Εν προκειμένω, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως προκύπτει ότι προσάπτεται στην Cristian General Serv ότι παρουσίασε προστατευόμενα έργα στο κοινό χωρίς να της έχει προηγουμένως χορηγηθεί συναίνεση ή άδεια.

39 Η παρουσίαση των επίμαχων προστατευόμενων έργων συνεπάγεται, για τους καλλιτέχνες ερμηνευτές, τους εκτελεστές και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων οι οποίοι συμμετείχαν στα έργα αυτά, δικαίωμα ενιαίας και εύλογης αμοιβής για την άμεση ή την έμμεση χρήση των έργων, χωρίς εξάλλου οι εν λόγω καλλιτέχνες ερμηνευτές, εκτελεστές και παραγωγοί φωνογραφημάτων να μπορούν να αντιταχθούν στη χρήση αυτήν.

40 Οι λεπτομέρειες που αφορούν την ενιαία και εύλογη αμοιβή, όπως προκύπτουν ιδίως από το σημείο 3.12 της μεθοδολογίας, προβλέπουν ότι το ποσό της αμοιβής αυτής κυμαίνεται από το κανονικό ποσό έως και το τριπλάσιο ποσό, αναλόγως του αν η παρουσίαση των προστατευόμενων έργων έχει επιτραπεί ή όχι από το Credidam, το οποίο διασφαλίζει την ex lege εκπροσώπηση των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, δυνάμει των άρθρων 145 και 146 του νόμου περί των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. σκέψεις 11 και 12 ανωτέρω). Κατά συνέπεια, ακόμη και αν η παρουσίαση των επίμαχων προστατευόμενων έργων πραγματοποιήθηκε χωρίς άδεια, γεγονός παραμένει ότι η μη χορήγηση άδειας από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων δεν εμπόδιζε την εφαρμογή του νομικού και κανονιστικού πλαισίου που διέπει την παρουσίαση τέτοιων έργων στο κοινό χωρίς άδεια, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

41 Το γεγονός ότι ο χρήστης των προστατευόμενων έργων δεν κατέβαλε τα ποσά που όφειλε να καταβάλει δεν εμποδίζει, υπό το πρίσμα της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 34 ανωτέρω, τον χαρακτηρισμό των ποσών αυτών ως αντιπαροχής για την υπηρεσία που παρέχεται από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

42 Το γεγονός ότι τα ποσά τα οποία οφείλει ο χρήστης προστατευόμενων έργων αξιώνονται από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, και όχι από τους ίδιους τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, δεν εμποδίζει, όπως προκύπτει από τη σκέψη 35 ανωτέρω, την ύπαρξη άμεσης σχέσης μεταξύ της παρεχόμενης υπηρεσίας και της λαμβανόμενης αντιπαροχής.

43 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, φαίνεται, όπερ εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, ότι παροχή υπηρεσιών όπως αυτή την οποία προσδιόρισε το αιτούν δικαστήριο πληροί τα νομολογιακά κριτήρια που υπομνήσθηκαν στη σκέψη 32 ανωτέρω.

44 Κατά δεύτερον, όσον αφορά το ζήτημα αν πρέπει να επιβαρυνθεί με ΦΠΑ μόνον η αμοιβή που θα οφειλόταν στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, εφόσον ο χρήστης των προστατευόμενων έργων διέθετε άδεια, ή αν ο ΦΠΑ πρέπει να αφορά το τριπλάσιο της αμοιβής αυτής, επισημαίνονται τα ακόλουθα.

45 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η βάση επιβολής του φόρου για την εξ επαχθούς αιτίας παροχή υπηρεσιών συνίσταται στο αντάλλαγμα το οποίο πράγματι έλαβε ο υποκείμενος στον φόρο. Το αντάλλαγμα αυτό αποτελεί, συνεπώς, την υποκειμενική αξία, δηλαδή εκείνη που πράγματι εισπράχθηκε, και όχι κάποια αξία που εκτιμάται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων.

Επιπροσθέτως, το αντάλλαγμα αυτό πρέπει να μπορεί να αποτιμηθεί σε χρήμα (βλ. απόφαση της 7ης Μαρτίου 2013, Efir, C-19/12, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:148, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

46 Εξάλλου, από το άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, της οδηγίας 2006/112 προκύπτει ότι ο ίδιος ο ΦΠΑ δεν περιλαμβάνεται στη βάση επιβολής του φόρου, όπερ σημαίνει ότι η συμφωνηθείσα τιμή εμπεριέχει πάντοτε αυτοδικαίως τον ΦΠΑ [απόφαση της 21ης Μαρτίου 2024, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Bydgoszczy (Δυνατότητα διόρθωσης σε περίπτωση εσφαλμένου συντελεστή), C-606/22, EU:C:2024:255, σκέψη 27].

47 Η δε έννοια αυτή της «συμφωνηθείσας τιμής», δηλαδή του «ανταλλάγματος» για την παροχή υπηρεσιών, ερμηνεύεται από τον δικαστή της Ένωσης υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει τις προσαυξήσεις ή τα πρόσθετα έξοδα, όταν αυτά προκύπτουν από την εφαρμογή του νομικού πλαισίου στις σχέσεις μεταξύ του παρέχοντος υπηρεσίες και εκείνου που τις έλαβε, έστω και παρανόμως ή παρατύπως, δηλαδή όταν οι εν λόγω προσαυξήσεις ή τα εν λόγω πρόσθετα έξοδα καταδεικνύουν την άμεση σχέση μεταξύ της παροχής υπηρεσιών και του ανταλλάγματός της. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα τέλη ελέγχου για παράτυπη στάθμευση, τα οποία οφείλουν να καταβάλουν οι οδηγοί που έχουν χρησιμοποιήσει θέση στάθμευσης, υπόκεινται στον ΦΠΑ, παρά το γεγονός ότι τα τέλη αυτά χαρακτηρίζονται, κατά το εθνικό δίκαιο, ως κύρωση (απόφαση της 20ής Ιανουαρίου 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, σκέψεις 30 έως 34 και 46). Ομοίως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αποζημίωση η οποία αντιπροσωπεύει το όφελος που έχει αποκομίσει αδικαιολογήτως ο καταναλωτής που λαμβάνει λαθραίως ηλεκτρική ενέργεια υπόκειται σε ΦΠΑ (απόφαση της 27ης Απριλίου 2023, Fluvius Antwerpen, C-677/21, EU:C:2023:348, σκέψη 32).

48 Εν προκειμένω, υπό την επιφύλαξη εξακρίβωσης από το αιτούν δικαστήριο, από το σημείο 3.12 της μεθοδολογίας, την οποία μνημονεύει ειδικώς ο νόμος για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα, προκύπτει ρητώς ότι η προσαύξηση της αμοιβής την οποία οφείλει ο χρήστης προστατευόμενων έργων που δεν διαθέτει άδεια αποτελεί άμεση συνέπεια της άνευ αδείας παρουσίασης των έργων αυτών, ήτοι μιας παροχής υπηρεσιών όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης.

49 Ως εκ τούτου, η τιμή η οποία πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και η οποία πρέπει να επιβαρύνεται με ΦΠΑ, υπό περιστάσεις όπως αυτές της υπόθεσης της κύριας δίκης, είναι η καθοριζόμενη διά νόμου για την περίπτωση άνευ αδείας παρουσίασης έργων όπως τα επίμαχα προστατευόμενα έργα, ήτοι το τριπλάσιο του ποσού που θα όφειλε ο χρήστης σε περίπτωση παρουσίασης στο κοινό με σχετική άδεια.

50 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, το άρθρο 24, παράγραφος 1, το άρθρο 25, στοιχεία α′ και γ′, το άρθρο 73 και το άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, της οδηγίας 2006/112 έχουν την έννοια ότι:

– οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων παρέχουν υπηρεσίες εξ επαχθούς αιτίας όταν τα προστατευόμενα έργα τους παρουσιάζονται στο κοινό από χρήστη ο οποίος δεν διαθέτει σχετική άδεια, παρά το γεγονός ότι, αφενός, δεν μπορούν να αντιταχθούν στην παρουσίαση αυτή και, αφετέρου, η αμοιβή τους απορρέει από την εθνική νομοθεσία και τις κανονιστικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η νομοθεσία αυτή·

– ο ΦΠΑ επιβάλλεται στο σύνολο της αμοιβής που οφείλεται στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων για την εν λόγω παροχή υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένου του μέρους της αμοιβής το οποίο υπερβαίνει την αμοιβή την οποία θα όφειλε ο χρήστης αν ήταν κάτοχος αδείας.

Επί των δικαστικών εξόδων

51 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Γενικό Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα προδικαστικών υποθέσεων)

αποφαίνεται:

Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, το άρθρο 24, παράγραφος 1, το άρθρο 25, στοιχεία α′ και γ′, το άρθρο 73 και το άρθρο 78, πρώτο εδάφιο, στοιχείο α′, της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας,

έχουν την έννοια ότι:

– **οι δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων παρέχουν υπηρεσίες εξ επαχθούς αιτίας όταν τα προστατευόμενα έργα τους παρουσιάζονται στο κοινό από χρήστη ο οποίος δεν διαθέτει σχετική άδεια, παρά το γεγονός ότι, αφενός, δεν μπορούν να αντιταχθούν στην παρουσίαση αυτή και, αφετέρου, η αμοιβή τους απορρέει από την εθνική νομοθεσία και τις κανονιστικές διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η νομοθεσία αυτή·**

– **ο φόρος προστιθέμενης αξίας επιβάλλεται στο σύνολο της αμοιβής που οφείλεται στους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων για την εν λόγω παροχή υπηρεσιών, συμπεριλαμβανομένου του μέρους της αμοιβής το οποίο υπερβαίνει την αμοιβή την οποία θα όφειλε ο χρήστης αν ήταν κάτοχος αδείας.**

Παπασάββας Sampol Pucurull Steinfatt

Petrlík Βαλασίδης

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Φεβρουαρίου 2026.

(υπογραφές)